

ПЕРЕДМОВА

Основною темою цієї нашої розвідки є націократія, себто концепція державно-політичного й соціально-економічного устрою, що її заступає сучасний організований український націоналізм.

Для кращого в'яснення ідеологічно-програмових засад націократії та її відмінностей від інших політичних концепцій уважали ми за вказане спинитися також над коротким переглядом питань демократії, соціалізму, комунізму, фашизму й диктатури, що попереджають у цьому збірникові основну тему про націократію.

Працю свою рекомендуємо насамперед увазі провідних націоналістичних кадрів. Обмежений розмір цієї книжки приневолив нас надати розвідці схематичний характер, проте сподіваємося, що й у такій обробітці вона дає відповідь на ряд актуальних для українського націоналізму питань.

Автор

ДЕМОКРАТІЯ

Останні десятиліття перед світовою війною характеризувалися найвищим розвитком тих ідей і теорій, що їх видвигнула велика французька революція з її гаслами рівності, свободи й братерства. Переможно опановуючи духове, культурне, політичне і господарське життя, ці ідеї вплинули на створення відповідних державно-устроєвих форм і змінили пануючі погляди на людину та її відносини з державою.

Попередні устрої феодалізму і станової монархії ставили людину в положення предмету панування над нею державної влади. Вона не мала власних, впливаючих з визнання її внутрішньої вартості прав. Ті права являлися для неї лише привілеями, набутими з волі і за згодою володаря держави — монарха, короля, князя і т.д. Цей володар-суверен був єдиним джерелом всіх прав, і від нього залежало уділяти якусь їх частину окремим особам чи цілим су

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua або
звідси походить:

«монарша ласка», «царський дарунок», «привілей від короля» і т.д.).

Натомість проголошена французькою революцією «декларація прав людини» виходила з признання за людською особистістю власних, абсолютних, ні від кого незалежних цінностей, що обумовлювалися самим фактом її народження (свобода). Продовженням цієї ідеї було признання людини не за об'єкт (предмет), а за суб'єкта (підмета) права, що повинно виходити з однакових для всіх засад (рівність). Устійнення засад особистої свободи і рівних громадянських прав людей, обмежуваних лише для унормовання суспільного співжиття (братерство), привело до перегляду теорій і понять про право суверенності (зверхності) в державі, приналежне раніше її володареві-монархові.

Нові теорії переносили поняття суверенності на цілий нарід, як той суспільно-політичний збір, що складається з певної кількості наділених всіма правами громадян. Окремий громадянин ставав, таким чином, ніби частинним носієм суверенного права цілого народу. Впродовж ХІХ ст. ці ідеї особистої і громадянської свободи набирали все більшого признання, оформлюючись у потужний рух лібералізму. Під його впливом відбулася перекладка конституційних устроїв майже

всіх культурних народів світу, оперта на засадах демократії (народоправства). Під діянням складних процесів суспільно-господарського життя, нових соціальних класів і політичних партій демократичні форми державних устроїв вже перед світовою війною дійшли свого завершення у вигляді режимів політичної, або, інакше кажучи, парляментарної, демократії. Устрій сучасної політичної демократії виходить з тих основ:

– 1. Признання самоцінності людини та її рівності з іншими людьми.

– 2. Наділення її усією повнотою особистої свободи і громадянських прав, обмежуваних лише для загальних суспільних інтересів.

– 3. Визнання цілого народу як єдиного носія суверенності, якому належить виключне право порядкувати своїм державним, суспільним і господарським життям та означувати своє відношення до інших народів.

– 4. Організації державного керування на підставі основних законів (так зв. конституція) та при помочі органів, обраних народом на основі загального, рівного, безпосереднього і таємного виборчого права.

Теоретичні цінності демократії давали надії, що вона прислужиться до всебічного розвитку суспільства і витворить якнайбільш наближені до

ідеальної досконалості устарево-політичні форми. Такі погляди на творчу роль демократії ще донедавна були майже загальними. Признання демократичних теорій у суспільстві було таке велике, що навіть самий критичний погляд на них уважано в опінії за ознаку некультурності або зверненої проти інтересів народу реакційності. Та на ділі ці надії не виправдалися. Після світової війни політична демократія опинилася в дуже важкому стані. Кожний новий рік завдає їй все нові потрясіння. Ми є свідками не зростання її сил і впливів – лише їх занепаду. На кін життя заявили нові, раніше незнані, політичні ідеї і устрої (комунізм, фашизм, націонал-соціалізм), загальною ознакою яких є їх непримирима ворожість до ідеї і системи демократії. Під впливом невдач демократії значна частина світової опінії, яка ще так недавно вірила в непомильність її теорій і рецептів, зачинає якраз у них добачувати причини сучасного критичного стану людства.

Наша повоєнна епоха позначається великими катаклізмами в житті культурних народів. Людство, ніби втративши попередні означені шляхи своїх прямунь, силкується їх віднайти в хуртовині боротьби, соціальних антагонізмів і заворушень. Йде переоцінка всіх тих вартостей,